TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

U. M. W. ja O. B. U.

United Mine Workers järjestön virallisen lehden viime numerossa käsitellään liiton edistymistä ja sen edessä olevia vastuksia viime kahden vuoden ajalta. Tässä johtavassa kirjoituksessa selostetaan liiton toiminnan historiaa ja taisteluita eri paikkakunnilla. Huomattava tila tässä suhteessa annetaan liiton 18 piirin "vastuksille", joka piiri muodostuu kaivostyöläisten unioista Länsi-Canadassa. Tässä piirissä ovat U. M. W. johtajat joutuneet taistelemaan erästä "merkillistä" vastustajaa vastaan — One Big Uniota vastaan.

Saadaksemme täydellisen käsityksen U. M. W. liiton johtavasta kannasta tässä asiassa, on tarpeellista hieman syventyä mainittuun kirjoitukseen. Kirjoituksessa selitetään: O. B. U. alkoi 18:sta piirissä toiminnan tarkoituksella hävittää U. M. W., jos suinkin mahdollista ja saikin mainittu liike alueella suurta jalansijaa ja aiheutti paljon vastusta. Kunnollisia ja luotettavia kaivostyöläisiä liittyi tähän liikkeeseen union murskaamiseksi. Johtajat tekivät työläisille ylettömiä lupauksia, jotka he itsekin tiesivät mahdottomaksi toteuttaa. He pitivät kaivostyöläisten edessä loistavia kuvia ja lupaavia suunnitelmia, mutta ne häipyivät heti kun niitä alettiin totuuden mukaisesti paljastamaan. Laittomia lakkoja pantiin toimeen. Canadan hallitus alkoi niitä vastustamaan ja lakia ryhdyttiin sovelluttamaan noita häpeällisiä aineksia vastaan. Asia joutui tällaisessa vaiheessa U.M. W. kansallisvirkailijoiden käsiteltäväksi ja ne ryhtyivät heti päättäväiseen taisteluun pahuuden harjoittajien kukistamiseksi.

Presidentti Lewis peruutti lupakirjan 18 piiriltä koska se oli alkanut edustamaan O.B.U. aatteita. Kansainvälinen toimeenpaneva komitea alkoi toimintaan uuden järjestön rakentamiseksi, joka oli vapaa pahuuden harjoittajista ja asettaisi U.M.-W. järjestön 18 piirissä taas jaloilleen. Erikoinen spesiaalikomitea valittiin johtamaan tätä työtä. Tässä työssä on menestytty niin, että 18 piiri jälleen seisoo uudelleen järjestetynä varmalla perusteella, O.B.-U. ollesssa julistettu laittomaksi ei ainoastaan unionistien mutta myöskin Canadan hallituksen taholta. Kaivostyöläiset ovat halukkaat liittymään jälleen uudelleen järjestetyyn unioon, mutta O.B.U. agitaattorit ja johtajina esiintyneet on jätetty pois uniosta. Ne eivät pääse U.M.W. liittoon.

Eikä tässä kaikki, mutta U.-M. W. on tehnyt uuden tariffisopimuksen työnteeettäjien kanssa, jonka mukaan kaivostyöläiset 18 piirissä saavat keskimäärin samanlaista palkkaa kuin mitä kaivostyöläiset ovat voittaneet Yhdysvalloissa. Unio on myöskin täydellisesti tunnustettu. Osottaakseen luottamustaan U. M. W. of America järjestölle, on Canadan hallitus säätänyt lain, joka kieltää kenenkään työskentelemästä kaivannoissa, jos hän ei ole jäsen U. M. W. liitossa. Tämä on erikoisesti hävittävä O. B. U. liikkeen koska sen jäsenille ei anneta oikeutta työskennellä kaivannoissa.

Tämän jälkeen valitetaan vielä niitä vastuksia mitä O. B. U. liike heille on tuottanut, mutta mainitaan, että niistä nyt on onnellisesti päästy.

Ylläolevassa selostuksessa ilmenee kaikessa alastomuudessaan U. M. W. liiton käyrimäinen kanta. Siinä ei kaunistella asioita eikä väritetä kuten yleensä kaikenlaisten työväenliikkeen fakiirien tapana on. Siinä kuvastuu täydellisesti se kataluus, jonka vielä paremmin tuntevat rehelliset unionistit ja työläiset ei ainoastaan British Columbiassa mutta myöskin Albertassa, jossa kaivostyöläisten lakkoja on murskattu U. M. W. virkailijoiden johdolla ja jossa kaivostyöläisiä on tuomittu ja jahdattu U. M. W. virkailijoiden johdolla. Siellä on muutamilla kaivoskämpiköillä viime vuosina vallinnut täydellinen terrori — U. M. W. järjestön johtajien terrori, johon ovat liittyneet kaivosten omistajat, pyssyhurtat, poliisit ja hallinnolliset virkaherrat alimmasta ylimpään asti. Siellä ovat kaivostyöläiset saaneet kokea kuinka O. B. U. tai sille suosiollisten työläisten anomuksia tai vaatimusta lakkoluvasta ei ole otettu edes huomioonkaan, vaan sen sijaan annettu heille määräys yhtyä U. M. W. järjestöön, jotta se voisi "uudelleen järjestää" työläiset, joita sen virkaherrat ovat pettäneet kymmeniä kertoja. Kaikki tämä on canadalaisille kaivostyöläisille hyvin tuttua, se on tuoreessa muistossa yhtä hyvin kuin U. M. W. virallisen lehden kirjottajalle on tuttua se seikka, että yhdessä työnteettäjien ja hallituksen kanssa he ovat kyenneet pääsemään jonkunverran jaloilleen 18 piirissä. Tämä uudellen järjestetty unio, jota kirjotuksessa niin ihaillaan on siis tuloksena työläisten tahdon alistamisesta kapitalistien tahdon alaiseksi, se on tulos työläisten myymisestä riistäjille riistäjien sanelemilla ehdoilla. Tämä uudelleen järjestely on tullut tarpeelliseksi estämään työläisten itsenäisen luokkaunioliikkeen edistymisen. Se on tullut työnteettäjille, kapitalisteille ja U. M. W. järjestön politikoitsijoille tarpeelliseksi siitä syystä että he kaikki edelleen menestyisivät, säilyisivät asemissaan ja olisivat tilaisuudessa kokoamaan rikkauksia työläisten riistämisen kautta.

U. M. W. järjestö voi ehkä ylvästellä sillä, että se on saanut hajalle tai vähävoimaiseksi O. B. U. Canadan lännellä mikäli on kysymyksessä kaivostyöläisten siihen järjestyminen. Se on nujerrettu juuri sen kautta, että näille uniolaisille tai sille suosiollisille ei anneta työtä kaivannoissa U. M. W. järjestön urkkijat ja virkaherrat pitävät huolta siitä, että tälle suosiolliset tulevat "merkityiksi miehiksi." Ja siitä syystä uuden unionismin kannattajien on täytynyt siirtyä muille työaloille. British Columbiassa on sitäpaitsi vielä oikein ehta skääppiseutuja. Siellä on ollut muutamia kaivoskämpiköitä, joissa "hyvän" union presidenttinä on toiminut virallinen rikkurien värvääjä. Ja tämänlaiset ainekset ovat pysyneet vallassa U. M. W. järjestön virallisen johdon tukemana, sillä ryhtyihän kansainvälinen toimeenpaneva komitea toimintaan heti kuten kirjoituksessa edellä sanottiin.

O. B. U. kannattajat ja sen varsinaiset jäsenjoukot työskentelevät puutavarateollisuudessa ja muissa sekatöissä. Paljon niitä kuitenkin on vielä kaivosseuduillakin ja näistä "pahantekijöistä" vanhojen ammattiunioiden alkaa olla mahdoton rauhaan päästä.

KAPITALISMISTA SOSIALISMIIN SIIRTYMISEN MAHDOLLISUUDET

Voittoisa köyhälistö voi auttaa alkuperäiselläkin kehitysasteella olevan maan sorrettuja vapautumaan orjuudesta.

Tieteellisen sosialismin tulkitsijat ovat lausuneet mielipiteensä esi-kapitalistisella talousjärjestelmän asteella olevien maiden välttämättömyydestä kulkea porvarillisen kehitysasteen kautta — sovittamalla Venäjään ovat he antaneet tähän kysymykseen kielteisen vastauksen, asettamalla tällaisen siirtymisen mahdollisuusehdoksi työläisvallankumouksen voiton kehittyneissä maissa.

Mutta Marx ja Engels kirjoittivat "Kommunistisen Manifestin", toisen venäjänkielisen käännöksen esipuheesta 21 p:nä helmikuuta 1882:

"Kommunistisen Manifestin tehtävä on tiedottaa nykyajan porvarillisen yksityisomistusoikeuden ehdottomasti koituvaa perikatoa. Mutta Venäjällä tapaamme me rinnan kuumeentapaisella kiireellä kehittyvän kapitalistisen järjestyksen ja vasta järjestäytymäisillään olevan porvarillisen maanomistuksen kanssa vielä puolet maasta talonpoikaisessa yhteisviljelyksessä. Nousee kysymys: Voiko talonpoikainen kyläkunta — tämä joka tapauksessa alkuperäisen yhteisen maanomistuksen jo tuntuvasti rappeutunut muoto — välittömästi siirtyä maanomistuksen korkeimpaan kommunistiseen muotoon eli onko sen. ensin kuljetava sen hajaantumisprosessin kautta, jota me olemme nähneet Lännen historiallisessa kehityksessä. Nykyään on tähän kysymykseen ainoa luonnollinen mahdollinen vastaus seuraava: Jos Venäjän vallankumous ilmenee merkkinä työväen vallankumoukselle Lännessä, niin tulevat molemmat avustamaan toinen toisiaan silloin voi nykyinen venäläinen kyläkunta maanomistus tulla lähtökohdaksi kommunistiselle kehitykselle". Europan köyhälistön vallankumous ja idän kansojen kapinaan nousu auttavat toinen toisiaan — ja idän esiporvarilliset talousmuodot eivät ole esteinä kohottamaan Idän kehittymättömiä kansoja kommunismiin.

Vielä kerran vähäisen ennen kuolemaansa palasi Friedrich Engels tähän kysymykseen. Kirjoituksensa "Venäjän sosialisesta kehityksestä", jota on painettu kirjotuskokoelmassa "Internationales aus dem Volkstaat", v. 1894 kirjoittamassaan esipuheessaan sanoo hän:

"Ei ole ainoastaan mahdollista vaan on epäilemätöntäkin, että länsieuroppalaisten kansojen köyhälistön voiton jälkeen ja tuotannon välineiden siirryttyä yhteiskunnan omaisuudeksi yhteiskunnallisen omistusoikeuden jätteet ja vastaavat kansantavat niissä maissa, jotka vasta ovat astuneet kapitalistisen kehityksen tielle ja vielä ovat säilyttäneet perinnöllisen laitoksensa tai niiden jätteet, ilmenevät valtavana keinona tuntuvassa määrässä lyhentämään niiden siirtymisprosessia sosialistiseen yhteiskuntaan ja karttamaan suurimmaksi osaksi niitä kärsimyksiä ja sitä taistelua, joiden kautta meidän länsi-Europan asukkaiden täytyy itsellemme tie laskea. Mutta tämän välttämättömänä ehtona ilmeävät toistaiseksi kapitalistisen Lännen esimerkki ja aktiivinen apu. Vasta silloin, kun kapitalistinen talous voitetaan sen syntymämaassa ja maissa, jossa se on saavuttanut kukois tusta, vasta silloin, kun kehittymättömät maat näkevät tässä esimerkin, "mitenkä tätä tehdään", mitenkä hyväksi käytetään yhteiskunnallisena omaisuutena nykyajan teollisuuden tuotannolliset voimat koko yhteiskunnan etujen hyväksi, vasta silloin kehittymättömien maiden kehitys voi kulkea tätä lyhennettyä tietä. Ja vasta silloin on niiden menestys epäilemätön. Ja tämä koskee ei ainoastaan Venäjää, mutta yleensä kaikkia maita esi-kapitalistisella järjestyksellä. Venäjällä tämä tapahtuu suhteellisesti helpommin sen vuoksi, että täällä osa alkuasukasväestöä jo on omistanut itselleen kapitalistisen kehityksen henkiset tulokset, ja silmällä pitämällä tätä, käy mahdolliseksi vallankumoukselliseen aikaan suorittaa täällä yhteiskunnallinen uudistyö miltei samaan aikaan kuin Lännessä".

UNITED MINE WORKERS LIITON VAALIT

Tiistaina t. k. 14 p:nä valitaan United Mine Workers järjestön yleismaallinen esimies ja vara-esimies. Kilpailevina ehdokkaina esimiehiksi ovat nykyinen esimies John L. Lewis, Springfieldistä, Ill., ja Robert Harlin, Seattlesta, Wash., ja ehdokkaina vara-esimieheksi Philip Murray, Pittsburghista, Pa., ja Alexander Howat, Pittsburgista, Kansas. Vaalit poikkeavat entisistä United Mine Workers liiton vaaleist siinä, että kilpailu ei tällä kertaa ole puhtaasti persoonakohtainen, vaan sisältyy siihen kysymys viime talven hiililakon johtajien ohjelman hyväksymisestä tai hylkäämisestä. Harlin ja Howatt johtavat yhdellä puolen taistelua Lewista ja Murrayta vastaan.

Emme tunne lähemmin Robert Harlinia, emmekä liioin voi sanoa olisiko Harlin menetellyt toisin kuin John Lewis, jos hän olisi ollut suuren kivihiililakon johdossa, mutta jokatapauksessa on varmaa, että United Mine Workers järjestön laajoissa keskikerroksissa tunnetaan katkeruutta nykyistä johtoa vastaan. Harlin ja Howatt johtavat oppositsionia. Harlin arvostelee ankarasti Lewis'ta juuri tämän menettelystä lakon johdossa, alistumisesta Indianapolisin federalituomioistuimen injunktsioniin ennemmin kuin seisoa pelottomana vankeusvaaran edessä. Harlin ja Howatt syyttävät Lewis'ta suoranaisesti hiilimainarien asian pettämisestä, Clevelandin konventsionin päätösten ylenkatsomisesta, Alabaman kivihiilenkaivajien hylkäämisestä hetkellä, jolloin United Mine Work. järjestö helposti olisi kyennyt hankkimaan Alabaman mainareille samat myönnytykset kuin keskusalueen mainareille. Vielä syytetään Lewis'ta taantumukssen palkkarengiksi, esimerkiksi viime vaalien aikana hänen sanotaan kannattaneen republikaanipuolueen presidentin-nimikkoa, senaattori Hardingia, vaikka Clevelandin konventsioni nimenomaan oli velvottanut United Mine Workers järjestöä olemaan osallisena itsenäisen työväenpuolueen perustamisessa, j. n. e.

Harlin ja Howatt esiintyvät edistysmielisinä mutta vaikea on sanoa kuinka pitkälle heidän edistysmielisyytensä käytännössä ulottuisi jos sattuisivat saamaan United Mine Workers järjestön johdon käsiinsä. Nykyisessä taistelussa heidän ohjelmanaan on m.m. vaatimus hiilikaivantojen "kansallistuttamisesta" ja itsenäiseen valtiolliseen toimintaan yhtymisestä, Englannin kaivostyöläisten järjestön esimerkin mukaan. Harlin nimittäin on vanha englanlainen kaivosmies, ja hänen sanotaan olevan Englannin mainarien radikaalisen johtomiehen, kuuluisan Robert Smillien oppilaita. Alexander Howatt taas on ollut tunnetuksi pelottomasta taistelustaan Kansasin kaivosparooneja vastaan, joutuen esim. vankilaan kun ei alistunut Kansasin surkeankuuluisan "teollisuusoikeuden" määräyksiin, joita piti laittomina ja alkeellisimpiakin oikeuksia loukkaavina. Menettelyllään sai Howatt osakseen Kansasin mainarien ehdottoman kannatuksen. Tämän ohella on huomautettava, että itse Samuel Gompers on aktiivisesti vastustanut Kansasin teollisuusorjalakia, joten Howatt'in menettelyä Kansasissa ei juuri voida pitää mittapuuna miehen edistysmielisyydestä, kaikkein vähemmin luokkauskollisuudesta.

Vaikka tyytymättömyys Lewisin känkiä vastaan on laajalle levinnyt mainarien keskuuteen, on oppositsionin johto kuitenkin hatara ja keskittymätön. Lewis koplakuntineen taas runnaa vaaleja koko United Mine Workers järjestön keskitetyn masiinan voimalla, täyttäen järjestön julkaisut persoonallisilla vaalipuhveillaan. Virkansa valtuuksilla saattaa Lewis myös harjoittaa kaikkia ammattiunioissa tunnettuja vippakonsteja asemansa säilyttämiseksi. Ja maan pääoma on myös hänen takanaan moninaisine keinoineen, joten ennakolta voi pitää hänen valitsemisensa melkein päätettynä asiana. Voisi pitää ihmeenä, jos toisin kävisi.

KAPPALETYÖ METSÄMIESTEN KIROUKSENA

Useilla metsäkämpillä pohjois-lännellä ja British Columbiassa ovat tukkiyhtiöt ottaneet käytäntöön kappaletyön, maksaen tukkimiehille vissin summan tukilta, aina sen mukaan mitä työtä kukin tekee. Tämä on vain yksi keino minkä kautta tukkiyhtiöt koettavat kiertää sodan aikana voitettuja saavutuksia, eritoten 8-tunnin työpäivää. Ikävää on nähdä, että työläiset, tietoisetkin metsätyöläiset, muutamin paikoin ovat tarttuneet tähän koukkuun. British Columbiassa on One Big Unionin jäseniä kappaletyössä, samoin i. w. w:läisiä Washingtonin valtiossa. Myönnettävä on, että työttömänä aikana työläinen on onnellinen saadessaan jotain työtä, ja kappaletyö usein ensikädessä näyttää tarjoavan muutamia etuisuuksia, esimerkiksi mahdollisuutta ansaita enemmän, ja tämä on omiaan viekottelemaan työläisiä. Mutta käytännössä toteutuu piankin, että yhtiöt alentavat heti kappalepalkkaa, kun huomaavat työläisten jotain ansaitsevan. Näin on käynyt British Columbiassa, esimerkiksi Jackson Bayn piirissä One Big Union on tämmöisen alennuksen takia joutunut julistamaan lakon, niin huono kuin aika nykyisin onkin lakkotaistelulle. Toiseksi kappaletyö on omiaan automaattisesti pidentämään työpäiviä, sillä ansaitsemisenhalu kiihottaa työläisiä lisäponnistuksiin. Niinpä eräässä i. w. w:läisessä lehdessä muuan metsämies valittaa, että erällä metsäkämpällä miehet eivät malta edes odottaa tukkijunaa, vaan lähtevät aamulla aikaisin kävelyllä työpaikalle joutuakseen aikasemmin "rahojen pailaamaan".

Tämmöinen menettely koituu kiroukseksi metsätyöläisille ja palvelee ainoastaan tukkiyhtiöitä tarkotuksia. Kaikin mokoma olisi luokkatietoisten metsätyöläisten vastustettava kappaletyön käytäntöönottamista.

SIIRTOLAISKYSYMYS

Siirtolaisuuskysymys on samassa uuden käänteen. Kongressille luvataan taas esittää laki, joka kieltäisi siirtolaisuuden kokonaan Yhdysvaltoihin muutamiksi vuosiksi. Sodan aikana siirtolaisuus yleensä on hiukentynyt, mutta työvoiman kysyntä on myöskin laskemaan päin. Tähänastiset siirtolaisuuden eteen asetetut rajoitukset tahtovat käytännössä väistyä muiden näkökantojen tieltä. Lukutaitoisuusrajoitus on vain muodollinen. Todellisuudessa siirtolaisuutta ei haluta niiden kansojen keskuudesta, jossa lukutaitoisuus on yleinen. Kapitalistit näkevät juuri sivistyneempien siirtolaisten maahanlaskemisessa suuremman vaaran. Pelätään vaaralliseksi käypiä yhteiskunnallisia aatteita. Ja siitä syystä poliittiset ja yhteiskunnalliset mielipiteet pitäisi asettaa tarkan tutkimuksen alaiseksi siirtolaistarkastuksissa. Tämän näkökannan johdonmukaisena seurauksena toiset vaativat kokonaan siirtolaisuuden estämistä ja toiset kannattavat aasialaista siirtolaisuutta. Joka tapauksessa rajoituksiin muodossa tai toisessa pyritään. Amerika ei enää ole maa, joka ahmii työvoimaa Europasta. Täällä on aivan riittämään asti raaka-ainetuotannossakin tarvittavaa työvoimaa. Suuret ulkomaalaisjoukot suorittavat nämä työt. Nämä ulkomaalaiset ovat tänne tulleet paljoa alkuperäisemmillä katsomuksilla kuin mitä heidän kotimaitaan nykyisin tulevat siirtolaiset omaksuvat ja siitä syystä pyritään "tulemaan toimeen vanhoilla".

Canadassa, jonne suomalaisiakin työläisiä on varsinkin huonoina työaikoina virtaillut suuria joukkoja maanviljelykseen j. n. e., on nyt asetettu siirtolaisuuden eteen kovin ankarat esteet. Uusi hallinnollinen säädös kumoaa kolme entistä siirtolaisuutta koskevaa pykälää ja säätää niiden tilalle neljä uutta pykälää. Ensimäisessä pykälässä uudessa laissa säädetään ettei yhdenkään siirtolaisen, mekanikkojen, ammatinharjoittajien tai sekatyöntekijän luokista, olipa hän ammattitaitoinen tai ammatiton, sallita nousta maihin Canadassa ellei hän omaa 250 dollaria omaa rahaansa ja lisäksi kyytikulut määräpaikkaan Canadassa.

Toinen pykälä säätää että jos siirtolainen edellämainituista luokista matkustaa Canadaan perheineen, hänellä täytyy olla perheenjäsentensä kyytikulujen lisäksi määräpaikkaansa Canadassa, 125 dollaria jokaista pe-

JUTUN JATKOA

Järjestön edustajakokouksen edellä

Ei suinkaan se kokous muutoin hyvin onnistu, jos en minäkin siitä edeltäpäin sanaa sanoisi.

Niin ne iletykset siellä idässä hajoittavat siis järjestön. Ne haikeroitsevat hajoitusta vastaan, mutta itse tönkivät parhaansa mukaan kokonaisuuden nujertamiseksi.

Olipa se joutava se New Yorkin osastokin, kun kenkkuilee selvässä asiassa. Ei ymmärrä, että täytyy olla Raivaajan hajoituksen kannalla jos kerran jollain kannalla on. Teki myöskin perin pahasti kuin alustuksissaan vaatii muistutusta Raivaajan toimitukselle riidan rakentamisesta järjestössä — Raivaajalle, joka aina niin siveän kiltisti on helkytellyt tässä luokkataistelun tahdissa. Siitä nyt moittitaan New Yorkin osastoa. Sanotaan, ettei heillä ole mitään kantaa ja että välitiellä ei pysy.

Karskisti julistivat Raivaajan toimittajat ja "koko kolmannen vaalipiirin" edustajat, että Massan aluekokous on kelvoton, koska vasemmistolla oli enemmistö. Niillä ei saa olla enemmistöä, mutta jos on, niin se ei ole laillinen kokous. Laillinen kokous on vain se, jossa syrjälläläisillä on enemmistö. Joukkotoiminnan periaate velvoittaa vähemmistön tyytymään enemmistön päätöksiin vain semmoisissa tapauksissa, jolloin oikeistolaisilla on enemmistö. Ymmärrättekö — näin se on tämä asia nyt tässä järjestössä.

Kun Massan aluekokouksessa ei ollut oikeistolaisilla enemmistöä, niin he julistavat aluejärjestön hajonneeksi ja lähtivät pois kokouksesta.

Hajotetaan järjestö sen tähden, että voitaisiin saada nisut pois ohdakkeista, s. o. pikata oikeistolaiset yhteen ja perustaa niistä se "oikea järjestö", jossa taas voidaan noudattaa enenmmistön päätöksiä siihen asti kuin vasemmisto siinä tulee enemmistöksi.

Raivaaja on käskenyt kannattajiaan ottamaan järjestön kokouksiin osaa vain muodollisesti, olemaan siellä protesteeraajina ja saboteeraajina siten kärjistää välejä ja vihdoin lähteä pois kokouksesta. Raivaaja on sanonut, että nyt tämä järjestö on niin pilalla, että se ei ymmärrä mitä se tekee ja päättää ja siitä syystä "järkevän vähemmistön" on paras olla ottamatta osaa niihin tuhmuuksiin, mitä enemmistö tekee.

✣ ✣ ✣

Asioiden nykyiseen tilaan ja annettuihin esimerkkeihin katsoen voi siis ennustaa, että järjestön edustajakokouksessa koetetaan myöskin hajaannusta siten, että oikeistolaiset kaverit vähemmistöksi jääneinä lähtevät sieltä laputtamaan. Annettujen määräyksien mukaan he alkavat heti alussa jarnuttamaan siitä, että kokouksessa eivät saa olla mukana muut kuin ne, jotka maksavat veroa sosialistipuolueelle, mutta kun järjestön sääntöjen mukaan järjestöön saa kuulua itsenäisiäkin osastoja, niin näiden perusteella toiset sanovat raivaajalaisille, että älkää tulkuttako, tässä noudatetaan sääntöjä ja että me meinaamme tässä oikein joukkona keskustella esillä olevista asioista.

Nämä jarnuttajat pitävät suunsa kiinni taas pienen ajan.

Sitte joku heistä innostuu ja pitää suuren puheen toimeenpanevaa komiteaa, Työmiestä ja Toveria vastaan. Joku voi siihen vastata jos ehtii noin vain kuten urheilakseen sanoilla. Välttämätöntä minun mielestäni ei sekään ole.

Tässä kokouksessa ei nähtävästi paljon pruukata suuta — käpälä pystyyn ja asia ratkeaa.

Sitte tulee kysymys järjestön eroamisesta puolueesta. Jarnut nousevat: "Siitä asiasta me emme ole oikeutettuja keskustelemaan", huutavat he yhteen ääneen.

— No se nyt piru, että me emme saa keskustella mistä järjestön osastot haluavat. Älkäähän jankuttako joutavia!

Sitte asiasta päätetään keskustella. Ja nyt sitte olisi raivaajalaisten vuoro lähteä tästä kokouksesta — jos he noudattavat Raivaajan määräyksiä — ja sanoa, että hyvää yötä.

— Pai pai sitte vain — voikaa hyvin, vastataan heille. Sitte pannaan tupakaksi. Ja Lapatossu piirtää kuvaa tästä kaikin puolin tramaattisesta kohtauksesta.

✣ ✣ ✣

Mutta kuinka tämän hajoitusteorian kanssa sitte oikeastaan on. Eikö se ole heidän omalta kannaltaankin tuhmasti tehty. Raivaaja sanoi kerran, että sielläpäin mietitään taktillisia kysymyksiä tarkoin. Mihin viisauteen tämä hajotuksen runnaaminen nyt sitte perustuu.

On siinä pointinsa siinäkin. Syrjälä on viitoitellut heidän politiikkansa ääriviivoja seuraavaan suuntaan:

Mitään suurempia yhteiskunnallisia muutoksia ei ole ovella Amerikassa. Työväenjoukoissa elää kauvan vielä pelkkä reformistinen henki. Siitä syystä epämarxilaisella politiikalla on paljon vielä mahdollisuutta.

Suomalaisessa työväestössä on monenmoista ainesta. Yksi tuollainen sosialismin naamaria kantava pikkuporvarillinen uudistusmielinen lehti kyllä saa tilaajia. Se menestyy vaikka ei olekkaan paljon osastoja sen takana. Ja jos ei tule uutta siirtolaisvirtaa Suomesta, niin suuria mahtavia osastoja ei voi perustaa mikään ryhmä ja koska siirtolaisten liikkeen täytyy sulaantua amerikalaiseksi, niin siltä pohjalta on hyvä sulaantua johonkin amerikalaiseen reformiliikkeeseen jollaisia on paljon.

Ja hajoitus meidän järjestössämme — se se pitää myöskin paljon sisällään.

Ihmiset saadaan osastoissa tappelemaan. Siellä on jo ennestään erimielisiä ihmisiä. Pattunen on vinossa Pettaselle ja Pattuska haukkuu Pettuskaa. Ukot ja akat riitelevät. Jos ei näihin asti ole riita koskenut periaatteita, niin Pattunen sanoo Pettaselle, että minäpä ryhdynkin Raivaajan kannattajaksi ja piru vie näytän teille vasemmistolaisille miten tällekin paikkakunnalle perustetaan Raivaajan osasto j. n. e. On tuliut kaksi suuntaa osastoihin. Kaikki mahdolliset ihmisten persoonalliset suhteet voivat joissakin oloissa paljon kärjistää riitaa ja antaa jonkun rehellisen työläisen kannatuksen oikeistolaisille vasemmistolaisissakin osastoissa.

Osastot haukkuvat toisiaan. Kirjeenvaihtajat rökittävät toisiaan. Lehdet väittelevät. Ollaan pikkusodassa. Ja tämä seikka vaikuttaa ihmisiin niin, että riitelevät ryhmät karkoittuvat ja loittonevat toisistaan ja syrjälläläisille jää heidän vakinainen kantajoukkonsa. Ja tästä syystä Raivaaja, jolla on viisaat toimittajat, vaatiikin nyt hajaannusta, että he pääsisivät sellaiseen taisteluun, joka mahdollisimman pian yhdistäisi oikeistolaisuuden rippeet yhtenäiseksi rintamaksi ja taistelubsykologian sitomaksi joukoksi vasemmistolaisliikettä vastaan.

Raivaaja sitte voi höystää tätä taistelua ja johtaa sitä tilanteiden mukaan, jos nimittäin se säilyy oikeistolaisilla, jolle he muuten kaikessa perustautuvat.

Edelleen he aprikoivat, että vasemmistolaiset alkavat riitelemään keskenään. He laskevat, että vanha suomalaisen järjestön kantajoukko ja siitä erossa olleet ja yhä olevat entisen riidan aikana radikaalin nimeä kantaneet, eivät voi pysyväisesti millään ulkopuolisen ohjelman antamalla voimalla yhdistyä ja pysyä solidaarisena käytännöllisessä toiminnassa. He laskevat myöskin, että nykyisessä vasemmistolaisliikeessä on kypsymättömyyttä, vaistomaista radikaalista kiihotusta kaipaavaa ainesta, joka ei periaatteelliselta vakaumukseltaan eikä tiedoltaan ole varttunut selvän marxilaisen sosialismin omaksujaksi. Näiden ainesten odotetaan tekevän kapinan maltillisempia aineksia vastaan ja tämmöisen laskotaan luottavan oikeistoryhmän asemaa. He ajattelevat, että kun entisen hajaantumisen ja riidan jäljet ovat vielä vaikuttamassa ja kun Industrialisti on yhä epämääräisellä pikkuporvarillisella kannalla ja tappelee kaikkia sosialistisia virtauksia vastaan, niin siitä ja uuden riidan ja hajaannuksen luomasta kaaoksesta ja sekaannuksesta he voivat pelastaa jonkun osan jo heidän historiallisen merkityksensä voimalla suomalaisessa työväenliikkeessä ja niin säilyttää asemansa. Toiselta puolen he laskevat itsenäisen järjestön edessä olevan vastuksia ja perustautuvat siihen, että liikkeemme historiallinen asema ei tee mahdolliseksi itsenäisellekään järjestölle mitään loistavaa menestymisen aikakautta, jollaista me elimme kymmenkunta vuotta sitten järjestömme nousukaudessa. He luulevat pärjäävänsä kilpailussa sen kanssa sen jälkeen kun he ovat saaneet hajaannuksen täydelliseksi.

Tämä ei ole pelkkää ennustelua. Kaikki tämä on viime vuosien aikana lausuttu heidän taholtaan jotensakin selvästi. Tämä on heidän pyrkimyksensä todellinen pohja. Ja he aikovat hinnalla millä hyvänsä säilyttää Raivaajan ja mahdollisimman monta osastoa idässä ja perustaa uuden kilpailevan sosialistipuolueeseen kuuluvan suomalaisen järjestön, joka sitte ulottaa toimintansa kaikkialle, missä hajaantumisen seurauksena joitakin rippeitä jäisi heidän kannalleen.

Jokainen huomaa tästä ilman muuta, etteivät oikeistolaiset asetu minkään periaatteellisen näkökannan puolustajiksi, jonka oikeuteen ja kestävyyteen he itse edes luottaisivat. Oikeistolaiset asettuvat politiikassaan vain suomalaisen työväenliikkeen hajoituksen luoman psykologian ja erikoissuhteiden varaan, politikoimaan niillä. Tähän politiikkaan sekoittuu kyynillisyyttä ja jonkunlaista naivuuta aivan mittaamattomassa määrässä. Tässä on politiikkaan taitavasti sidottu yksilölliset intohimot, pröystäilevää oman minuuden härkäpäisyyttä, joka suunnittelee ja laskee jokaisen tehtävänsä näiden persoonallisten näkökantojen valossa. Sosialismin periaate on asetettu likaiseen uhkapeliin, jossa jokainen sosialismin yleismaailmallinen havainto-opetus siirtyä katsomuksen tieltä: "minun tahdon olla kukkona tunkiolla".

Toinen asia kokonaan on, pitävätkö nämä laskelmat yleisesti paikkaansa ja tuleeko tapahtumaan niin, että he voivat hajaannuksen aiheuttamisen tapahduttua heti saada riittävän voiman ja tarpeelliset laitokset politiikkansa jatkamiseksi. Siihen asiaan ei tällä haavalla vielä voi vastata.

Huomioon on kyllä otettava myöskin se seikka, että vasemmistolaisten omasta menettelystä osaksi riippuu mitä oikeistolaisille jää, jos he hajaannuksen tekevät. Siitä riippuu paljon myöskin heidän menestyksensä sen jälkeen. Tässä taistelussa on vältettävä sellaista joukkojen karkeroittamista mitä paljon tehtiin edellisessä hajaantumisessa ja selvästi mutta järkiperäisellä politiikalla koetettava kasvattaa niitä aineksia yhteistoimintaan mitkä tähän asti ovat olleet eri leireissä. Maailman työväenliikkeen nykyinen yhdistävä ja selittävä uusi vaihe huutaa työläisjoukkoja solidaariseen toimintaan sellaisella voimalla, että siihen hajaannuksen kuvat persoonapyyteet ja kukkoilut olkootpa niitä sitte missä leireissä hyvänsä. Ja varma on, että suomalaisten työläisten kokemukset ja pakkaikainen valistustyö ovat lahjoittaneet joukoillemme taidon, jonka avulla ne voivat jättää oikeistolaisten tielleen virittämät ansat ja niin heidän persoonapolitiikkansa ja riidoilla keplottelemisensa on vihdoin muodostuva heille häpeäksi.

Jeremias J.